

Kız ve Küçük Loris

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Küçük Loris

Ebru Mina TOMURCUK

Maya hayvanları dünyadaki her şeyden çok severdi. Not defterleriyle dolu yeşil bir çantası vardı ve onlara karşılaştığı her canlıyı çiziyordu. Sıcak kahverengi teni güneşte parlıyordu ve iki kıvrırcık topuzu koşarken zıplıyordu. Bir gün sınıfı yağmur ormanına geziye gitti. Maya ne bulacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Ormanın kenarında, Bay Tan adında uzun boylu bir korucu çocukları karşıladı. Haki gömleğinde parlak bir rozet vardı ve yuvarlak gözlükleri parlıyordu. "Yağmur ormanına hoş geldiniz!" dedi sıcak bir gülümsemeye. "Unutmayın, burada biz misafiriz. Bakarız, dinleriz ve her şeyi bulduğumuz gibi bırakırız." Maya başını salladı ve defterini sıkıca tuttu.

Bay Tan grubu yapraklı bir patika boyunca yürüttü. Aniden durdu ve yukarıyı işaret etti. "Bakın ama sessiz olun," diye fısıldadı. Yüksek bir dalda küçük bir hayvan minik elleriyle tutunmuştu. Kocaman yuvarlak kehribar gözleri ve yumuşak gri-kahverengi tüyleri vardı. "Bu bir yavaş loris," dedi Bay Tan. "Utangaç ve naziktir, sadece geceleri ortaya çıkar."

Maya'nın gözleri kocaman açıldı. Küçük loris yavaşça gözlerini kırptı ve ona baktı. Minik kulakları seğirdi ve sırtı boyunca koyu bir şerit vardı. "Çok küçük!" diye fısıldadı Maya. "Ve gözleri kocaman altın bilyeler gibi." Lorisini hızla defterine çizdi, kalemi sayfada uçuşuyordu. Her ayrıntıyı hatırlamak istiyordu.

Okula döndüğünde Maya yavaş lorisini düşünmekten kendini alamadı. Kitaplar okudu ve Bay Tan'a sorular sordu. Lorilerin vahşi hayvanlar olduğunu, evcil hayvan olmadıklarını öğrendi. Yiyecek bulmak ve yuva yapmak için ormana ihtiyaçları vardı. "Birçok insan onları sevimli oyuncaklar sanıyor," dedi Bay Tan. "Ama onları ormandan almak onları üzer ve korkutur."

Maya'nın en iyi arkadaşı Pip de hayvanları severdi. Sırt çantası kaplan ve papağan çıkartmalarıyla kaplıydı. "Evcil hayvan olarak bir yavaş loris istiyorum!" dedi Pip bir gün. "Çok sevimli!" Maya başını salladı. "Loriler oyuncak değildir, Pip. Onlar vahşi doğaya, ailelerinin yanına, ağaçlara aittir." Pip kafası karışmış görünüyordu. "Ama neden bir tane besleyemiyoruz?" diye sordu.

Maya bir hikâyeyle açıklamaya karar verdi. "Evinden alınıp bir kafese konduğunu hayal et," dedi. "Aileni ve sevdiğin şeyleri özlersin. Loriler de aynı şeyi hisseder." Pip'e küçük loris'in dala tutunduğu çizimini gösterdi. "Özgür olması gerek, tıpkı bizim gibi." Pip'in çilli yüzü düşünceli bir hal aldı.

Bay Tan, Maya ve Pip'i korucu istasyonuna davet etti. Onlara kafesin üzerinde kırmızı bir çarpı işareti olan bir yavaş loris posterini gösterdi. "Vahşi hayvanlara asla oyuncak gibi davranılmamalı," dedi. "Güvende kalmaları için yardımımıza ihtiyaçları var." Maya'nın bir fikri vardı. "Bir kitapçık yapabiliriz!" dedi. "Herkesin doğayı nasıl koruyacağını öğreten neşeli bir rehber."

Maya ve Pip kitapçık üzerinde çok çalıştılar. Maya, yavaş loris'in büyük gözleri ve nazik gülümsemesiyle resimlerini çizdi. Basit kurallar yazdı: "Vahşi hayvanlara asla dokunma. Onları ormanda tut. Yuvalarını koru." Pip çıkartmalar ve parlak renkler ekledi. Adını "Küçük Loris Diyor ki: Vahşi Olmama İzin Ver!" koydular. İçi eğlenceli bilgiler ve nazik sözlerle doluydu.

Kitapçık bittiğinde Maya gurur duydu. Ama sonra okulda bazı çocukların konuştuğunu duydu. "İnternette satılık bir yavaş loris gördüm," dedi biri. "Belki satın alabilirim!" Maya'nın kalbi hızla çarptı. Konuşması gerektiğini biliyordu. Kitapçığı elinde, yanlarına gitti. "Bekleyin!" dedi. "Lütfen beni dinleyin."

Maya kitapçığı açtı ve küçük loris'in olduğu sayfayı gösterdi. "Bu bir yavaş loris," dedi. "Sevimli görünüyor ama o bir vahşi hayvan. Mutlu olmak için ormana ihtiyacı var. Onu eve götürürsek korkar ve üzülür." Çocuklar bakmak için yaklaştılar. "Bunu bilmiyordum," dedi biri. "Ben de," dedi bir diğeri.

Pip bir yığın kitapçıkla öne çıktı. "Bunları herkes için yaptık!" dedi. "Doğayı nasıl koruyacağınızı ve vahşi hayvanları güvende ve özgür tutmayı öğretiyorlar." Çocuklar kitapçıkları aldı ve kocaman gözlerle okudular. "Ben yardım etmek istiyorum!" dedi biri. "Ben de!" dedi bir diğeri. Maya ön dişlerinin arasındaki küçük boşluğu göstererek gülümsedi.

Bay Tan, Maya'nın kitapçığını duydu ve çok sevindi. "Sen ormanın gerçek bir dostusun," dedi. Maya ve Pip'i doğa fuarında kitapçık dağıtmaya davet etti. Her yerden insanlar öğrenmeye geldi. Maya sarı yaprak tişörtüyle gururla durdu ve herkese yavaş lorisi anlattı. "Vahşi hayvanlar oyuncak değildir," dedi. "Onlar bizim komşularımız ve onları korumalıyız."

O akşam Maya büyük bir ağacın altında oturdu ve küçük lorisi düşündü. Onu dalına tutunmuş, güvende ve özgür hayal etti. Zihninde, dostluk hediyesi olarak boynuna küçük, örülmüş bir yaprak tasma taktı. "Seni her zaman koruyacağım," diye fısıldadı. Orman hafifçe hışırdadı, sanki ona teşekkür ediyordu.

Pip büyük bir gülümsemeyle koşarak geldi. "Maya, herkes kitapçığı çok sevdi!" dedi. "Hepsi bitti!" Maya güldü. "O zaman daha fazla yaparız," dedi. "Ve haberi yaymaya devam ederiz." Pip başını salladı. "Vahşi hayvanların oyuncak olmadığını öğrendiğim için mutluyum," dedi. "Oldukları gibi harikalar— vahşi ve özgür."

Maya'nın kitapçığı uzaklara yayıldı. Her yerdeki çocuklar yavaş lorileri uzaktan izlemeyi ve onları asla ormandan almamayı öğrendi. Maya her zaman kalbinde nezaketle çizmeye ve yazmaya devam etti. Ve bazen, gece sessiz olduğunda, küçük loris'in ona kocaman kehribar gözleriyle göz kırptığını hayal etti, yapraklı evinde güvende ve özgür. Bu onu gülümsetti.